

gangspunkt fortsat have ret til at modtage betaling på de pantsatte fordringer, og skyldneren bør dermed frigøres ved betaling til pantsætteren, uanset at fordringen er omfattet af et virksomhedspant. Det må endvidere antages, at det praktiske udgangspunkt bliver, at pantsætteren oppebærer de løbende betalinger på de virksomhedspantsatte fordringer.

Det er muligt, at panthaveren, f.eks. et pengeinstitut, i en misligholdelsessituation vil kræve betaling til sig ved meddelelse til debitorerne. Medmindre skyldneren får oplysning herom, bør pantsætteren efter udvalgets opfattelse fortsat være legitimeret til at modtage betaling. Der bør således ikke stilles krav om, at skyldneren selv undersøger dette forhold. Fra det tidspunkt, hvor skyldneren er i ond tro om, at panthaveren har tiltrådt pantet, bør skyldneren imidlertid ikke kunne betale med frigørende virkning til pantsætteren.

Det er udvalgets opfattelse, at en anvendelse af de gældende regler i gældsbrovslovens § 29 må antages at medføre den ønskede retstilstand, hvorefter skyldneren i henhold til en pantsat fordring kan betale til pantsætteren med frigørende virkning, medmindre han eller hun har modtaget oplysninger fra pantsætteren eller panthaveren om, at betaling fra nu af skal ske til panthaveren.

Der er derfor efter udvalgets opfattelse ikke behov for lovændringer på dette punkt.

– Behov for særlige regler om panthaverens mulighed for at ekstingvere skyldnerens betalingsindsigelse?

Udvalget har desuden overvejet, om en ordning med virksomhedspant, der omfatter fordringer, og fordringspant giver anledning til at foreslå ændringer af gældende ret om panthaverens mulighed for at ekstingvere skyldnerens betalingsindsigelse.

Det følger af gældsbrovslovens § 27, at overdrages et simpelt gældsbrov til eje eller pant, får erhververen ikke bedre ret end overdrageren, medmindre andet følger af særlige retsregler. Efter udvalgets opfattelse bør denne regel også finde anvendelse på fordringer, der er omfattet af et virksomhedspant eller fordringspant.

De pantsatte fordringer vil hidrøre fra gensidige kontraktforhold. Medkontrahenten vil derfor i nogle tilfælde kunne gøre sin indsigelse om, at der foreligger misligholdelse eller anticiperet misligholdelse, gældende over for panthaveren, jf. gældsbrovslovens § 27 analogt. Er der udstedt et gældsbrov for fordringen, vil § 27 finde direkte anvendelse. Er de købte varer mangelfulde eller ikke leveret, kan medkontrahenten således nægte at betale købesummen, jf. princippet i retsplejelovens § 511, stk. 3. Det er også muligt, at medkontrahentens vederlag er nødvendigt, for at

pantsætteren kan opfylde sin del af kontrakten, f.eks. i et entrepriseforhold. I sådanne tilfælde vil medkontrahenten have en negligeringsret, dvs. at medkontrahenten har adgang til at se bort fra pantsætningen af fordringen, hvis den overdragende virksomhed f.eks. ikke har leveret sin modydelse.

Disse regler bør efter udvalgets opfattelse også finde anvendelse ved pantsætninger af fordringer efter de foreslåede regler om virksomhedspant og fordringspant.

Udvalget foreslår derfor en regel, der går ud på, at et virksomhedspant kan omfatte pantsættersens simple fordringer hidrørende fra salg af varer og tjenesteydelser. Udvalget har endvidere fundet, at der ikke er behov for at ændre gældsbrovslovens regler.

Der henvises til betænkningen side 110-111, 151-155 og 211-213.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets synspunkter og forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed. Justitsministeriet er enig med udvalget i, at en ordning med virksomhedspant, der omfatter simple fordringer, vil kunne fungere sideordnet med gældsbrovslovens pantsætningsregler, uden at det vil give anledning til væsentlige problemer i praksis. Med forslaget vil det således f.eks. være muligt for en virksomhed at pantsatte alle sine kundetilgodehavender efter reglerne om virksomhedspant og foretage sekundær pantsætning af fordringerne (eller en del heraf) efter gældsbrovslovens regler.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 2 (den foreslåede § 47 c, stk. 3, nr. 1, i tinglysningsloven), og de specielle bemærkninger hertil.

3.2.2.3. Varelager

Virksomhederne har efter de gældende regler i praksis vanskeligt ved at pantsætte deres varelager som et led i driftsfinansiering, idet pantsætning forudsætter tinglysning af et underpant i det enkelte aktiv eller rådighedsberøvelse heraf, jf. nærmere afsnit 2.2.2.

Udvalget finder derfor, at virksomhederne vil kunne opnå bedre og mere fleksible pantsætningsmuligheder, hvis virksomhedspant også kan omfatte pant i varelageret. Med varelageret mener udvalget de produkter, virksomheden producerer eller erhverver med henblik på videresalg som et led i sin drift.

Udvalget har endvidere overvejet, om virksomhedspantet tillige bør omfatte virksomhedens lagre af råvarer og halvfabrikata, og ikke kun færdigvarer. Efter udvalgets opfattelse vil det i en finansieringsmæssig sammenhæng være hensigtsmæssigt, hvis f.eks. en driftskredit er ydet mod sikkerhed i såvel færdigvarer